

7. Lagos - Aguadulce

Här kommer den sista rapporten för i år från Unicorn. När jag skriver dessa rader är vi redan hemma i Sverige och har återgått till ett landbaserat liv.

Sist vi skickade en hälsning befann vi oss i Lagos, Portugal och tidpunkten var månadsskiftet juli-augusti. Vi seglade alltså vidare i början på augusti med målet att hitta en övervintringshamn någonstans innanför Gibraltar, eller rättare sagt en säker plats att lämna Unicorn över vintern medan vi återvände till Sverige.

Ungefär 15 Nm öster om Lagos passerar vi ett område där kustlinjen består av ett flertal större och mindre grottor. Vi tycker det ser så häftigt ut så vi bestämmer oss för att ankra upp och utforska närmare. Jollemotorn hängs på och sedan kan vi börja vår upptäcktsfärd. Några grottor är så stora att vi

med jollen kan köra in i dem. På ett ställe lyser solen in genom taket och längst inne i grottan finns en sandstrand. Mycket effektivt är det och Anna-Karin bestämmer sig för att hon vill iland på stranden inne i grottan. Vi kör så långt vi vågar innan det börjar se grunt ut. - Hoppa i nu då, säger jag till A-K. Hon hoppar över kanten och försvinner. Det var åtminstone 2 m djupt fast det såg ut som 1/2 m. Sedan kör jag ut en bit och fotograferar A-K där hon står i på stranden med solljuset som en spotlight ovanifrån. Hoppas det blev bra, vi har inte sett resultatet ännu.

Vi kör runt med jollen över en timme och spanar in alla grottor. Efter detta äventyr återvänder vi till Unicorn och äter lunch innan vi fortsätter. Platsen vi ankrat på är helt öppen och duger inte som nattkvarter.

Vi seglar mot Faro där vi vet att Lindisfarne befinner sig. När vi har en timme kvar ropar Björn upp oss på VHF radion och bjuder oss på middag.

Här ligger vi inte i någon marina utan vi ligger uppankrade i en flodmynning strax utanför Faro. Som tur är tände vi vår ankarlanterna innan vi tog jollen över till Annika och Björn, för när vi skall tillbaka har det hunnit bli mörkt. I riktigt kolmörker kan det annars vara lite svårt att hitta tillbaka till den egna båten. Vår ankarlanterna tändes sig automatiskt då skymningen faller och slocknar lika automatiskt när morgonen gryr, mycket praktiskt och strömsnålt.

Nästa morgon seglar vi direkt vidare mot Tavira. Också där går vi en bit upp i en flod och ankrar. Det är inte heller möjligt, på grund av djupet, att med någon större båt ta sig in till själva staden Tavira. Det går däremot alldeles utmärkt att ta sig dit med jollen vilket vi också utnyttjar.

Vi åker in och tittar på staden och sitter sedan och svalkar oss med kall öl på ett café. Senare på kvällen bjuder vi Annika och Björn på kött som vi grillat på vår gasgrill som hänger på pushpiten i akter.

Utanför Tavira är det just när vi är där EM i optimistjolle och Björn träffar på en arbetskamrat vars döttrar deltar i seglingarna.

Från Tavira går färden till Vila Real Santo Antonio som blir den sista hamnen i Portugal för den här gången. Den befinner sig en bit upp i flod och Ayamonte som ligger på andra sidan floden bara 300 m bort tillhör Spanien.

Vi försöker här hyra en bil för att kunna hämta Anna-Karins föräldrar på flygplatsen i Malaga, de skall segla med oss en vecka. Det visar sig omöjligt eftersom alla hyrbilar redan är bokade. Vi börjar då ringa spanska biluthyrningar och lyckas få tag i bil i Ayamonte.

För att få tag i den kör A-K över mig med jollen till spanska sidan. Sedan kör jag bilen tillbaka till marinan på andra sidan för hämta upp henne.

När vi sitter i bilen på väg till Malaga inser vi att det kanske inte var så smart att köra fram och tillbaka på en kväll. Det visar sig vara 400 km till Malaga, enkel väg.

Det blir ett tröttsamt körande fram och tillbaka, och vi anländer inte till Unicorn förrän kl. 03.00 på natten. Men allt går bra och nästa dag tar vi sovmorgon och blir sedan liggande ytterligare en dag.

Nästa hamn som besöks blir Chipiona. Vi har härlig segling hela dagen och vi slöar och solar 11 timmar tar det innan vi kan lägga till. Tyvärr är Ulla ganska sjösjuk på grund av den akterliga sjön som får båten att rulla en del.

Här stannar vi bara en natt innan vi drar vidare mot Puerto St. Maria inne i Cadiz bukten. Hamnen är ganska orolig, för det går färjor fram och tillbaka som river upp ganska mycket svall. Men vi hittar en plats där vi ligger ganska bra.

Vi är sugna på restaurangbesök, så vi ger oss ut på jakt. Efter ganska mycket letande hittar vi området med restauranger och väljer ut en. Vi har träffat klockrent ! Det visar sig vara en köttrestaurang av absolut bästa märke. Den oxfilé som vi serveras här är nog den bästa vi någonsin ätit. Stämningen på restaurangen blir efter ett tag mycket hög och vi har väldigt trevligt.

Efter kort stopp i Barbate, där var hamnen "full" fast den var tom. Låter konstigt men marinan vägrar konsekvent alla anländande båtar tillträde till marin fast den är så gott som tom. Vi fattar ingenting, men gör som de andra båtarna ankrar på svaj innanför hamnpirarna. Oss gör det inget, staden verkar ändå ganska trist och nu slipper vi dessutom hamnavgiften.

Utanför Barbate ligger tonfisknät som är flera km långa så det gäller att se upp. Nattsegling är inte att rekommendera här.

Vi får återigen fin segling när vi sätter kursen mot Gibraltar. Utanför Tarifa stannar vi för att bada eftersom det är mycket hett. Hett är det däremot inte vattnet kallt Atlantvatten strömmar genom sundet och det är endast 18 C.

Det är en mäktig syn när Giblartarklippan dyker upp för om oss, vid sidan ser vi Atlasbergen på den Afrikanska sidan

I Gibraltar träffar vi åter på Lindisfarne, och på kvällen promenerar vi över till La Linea på spanska sidan och äter där en fantastiskt god Paella på Yachtklubben.

En lustig sak är att man promenerar rakt över flygplatsens landningsbana för att ta sig till spanska sidan. Här landar normalt stora plan i linjetrafik, men precis som vid ett ljusreglerat övergångsställe kan man korsa banan vid grönt ljus.

I Gibraltar blir det naturligtvis obligatoriskt besök uppe på klippan för att se på utsikt och apor.

Nästa dag lämnar Ulla och Knut oss för att flyga hem till Sverige, och vi blir åter ensamma ombord. Vi blir kvar ytterligare några dagar medan en kuling viner i riggen. Vi har ingen brådska eftersom vi har gott om tid innan vi måste vara i Fuengirola och hämta mina föräldrar som skall segla med oss en vecka.

När kulingen bedarrat får vi en fin segling till Estepona. Där trivs vi så bra att vi blir kvar i 5 dagar. Vi ägnar oss åt båtunderhåll och Anna-Karin syr också överdrag till våra skylight luckor. Vi får låna ett "köpt" exemplar av en engelsk båt och detta kopierar vi sedan. Mycket bra blir det.

Bredvid oss i marinan ligger en spansk båt med 6 personer och 2 hundar ombord. De kommer från Madrid och har sin permanenta båtplats här.

De är inte alls så noga med att segla eller lämna hamnen utan båten används som en flytande sommarstuga. Två killar ombord är mycket fiskeintresserade och tillbringar många timmar på kajen med sina spön. När de äntligen fick upp en lite större fisk blev upphetsningen så stor att den fina grillen som de hade stående på kajen råkade välta i sjön och försvann. För varenda liten småfisk som kommer upp blir hundarna alldeles vilda över de sprattlande fiskarna. Ja, här är det inte en lugn stund utan full underhållning från morgon till kväll.

Fuengirola tycket vi är ett riktigt "turist ghetto" fullt av berusade engelsmän på gatorna och allmänt trångt och stökigt. Vi hämtar upp mina föräldrar Ingegärd och Bo och beger oss nästa dag till Caleta de Vélez. Där trivs vi betydligt bättre.

Här hyr vi också en bil och åker längs kusten och tittar på lämpliga hamnar där vi skulle kunna lägga upp Unicorn. Vi kommer fram till att det finns två alternativ. Antingen Almerimar eller Aguadulce. I Almerimar finns det gott om plats både på land och i vattnet, men en nackdel är att om vi lyfter upp båten här får vi utföra något arbete själva, det måste utföras av varvets personal. Det kan ju bli ganska dyrt och vad vi hittills sett av spanjorernas arbetstempo imponerar inte.

I Aguadulce finns gott om plats i vattnet men det är mer osäkert med landplats. Det går inte att för boka någon plats utan enda möjligheten är att komma dit med båten och hoppas på det bästa. Eller inte riktigt, här gäller det att ta seden dit man kommer. För den som är ihärdig och tjarar på marinans personal i tid och otid brukar det alltid lösa sig. Något ovan för oss svenskar men allt är inte som hemma. Tur är väl kanske det, för det är ju del av det som gör resan intressant, att allt inte är som hemma.

När vi tittar på marinan i Almerimar återser vi våra vänner Ulla och Ingemar som ligger där med sin Cocktail. Vi bestämmer oss för att ses igen om par dagar när vi kommer per båt istället för med bil. A-K flyger till Stockholm för att arbeta ett par dagar så jag blir ensam med mina föräldrar. Vi seglar, eller rättare sagt går för motor från Caleta de Vélez till Almerimar eftersom det inte kommer en endast liten vindpust på hela dagen. 70 Nm utan vind, inte så roligt med vad gör man.

I Almerimar träffar vi ånyo Cocktail och utbyter erfarenheter. Våra båtar är ju väldigt lika, de har en 36:a medan vi har en badplattform bak som gör vår båt till en 37:a. Ulla och Ingemar har ju nu 3 års erfarenhet av Medelhavet så det är mycket intressant att ta del av deras samlade erfarenheter.

Efter ett par dagar lämnar vi Almerimar och seglar de 15 Nm till Agudulce. Vi kommer att göra ett försök att lägga båten där då denna hamn tilltalar oss mer än Almerimar, skulle det misslyckas med landplats har vi alternativet att antingen ligga kvar i sjön eller gå tillbaka till Almerimar för landplats där.

Varje dag är vi på marinakontoret och kollar läget. De första dagarna är allt omöjligt, men så småningom märker vi att det kan nog kanske ordna sig ändå. Det gäller att inte ge sig utan vara påstridig så mycket man orkar. Man orkar förresten inte med någon hårdare fysisk aktivitet eftersom det är mycket varmt på dagarna ca. 35 C i skuggan.

Två dagar före vår hemresa får vi besked att kanske kan vi få komma upp på land i morgon. Helt plötsligt blir killarna på varvet alldeles väldigt effektiva och dagen före vi flyger hem får vi plats uppe på varvets uppställningsplan.

På något sätt kändes det hela tiden att det skulle ordna sig, men allt tjatande ingår på något sätt i spelet. Så här går det till i det vardagliga livet i S. Spanien.

Vi fick brått att hinna göra Unicorn klar för vintern, men det är ju något enklare när man slipper avmastning och dessutom går temperaturen aldrig under 10 C på vinter så det föreligger ingen frysrisk. Vi har i alla fall täckt teakdäcket för att skydda det mot den starka solen.

Sammanfattningsvis kan vi säga att vi är mycket nöjda med vår färd. Allt har gått över förväntan. Ingenting har gått sönder eller havererat. Det har gått åt ganska exakt så mycket pengar som vi hade räknat med. Det land vi tyckte bäst om var nog Portugal. Vi träffade betydligt mindre svenska båtar än vad vi hade räknat med.

Vi återkommer nästa år med nya nyheter från våra vidare färder. Vi har tänkt oss att först utforska Balearerna och sedan för vi se åt vilket håll kursen bär.

Tack för oss för denna gång.

Håkan & Anna-Karin
SY Unicorn